

Bản Tình Ca Cũ

Nguyễn Đông Giang, K19

Non sông còn lại bài ca cũ
Em hát làm chi nữa thêm buồn
Ngã ngựa. Cuối đời. Thân thất thố.
Nhớ nhà. Nhớ nước. Lệ còn tuôn

*Khi em hát bản tình ca cũ
Anh nghe sầu dâng tận phương này
Anh theo tiếng hát về quê Mẹ
Chiến tranh tàn lụn. Buồn vậy thay!*

Nỗi đau nào trong bản tình ca
Mà em hát làm anh xốn dạ
Lưu vong hê! Yên thân, đẹp mã
Non nước chờ ai. Kẻ lãng du!

*Khi em hát bản tình ca ấy
Anh ấm lòng mơ ước buổi về
Em ạ. Có ngày anh trở bước
Quay về. Hôn lại mảnh đất quê*

Khi nghe em hát. Anh nhớ quá
Nhớ xưa em. Lặn lội nuôi chồng
Nhớ thuở điên khùng. Quãng súng đạn
Nghĩ càng thêm hồ. Thẹn non sông!

*Non sông còn lại bài ca ấy
Em hát còn anh. Chỉ đau lòng
Em hát làm anh. Không ngủ được
Đau lòng. Đau nước. Phận lưu vong!*

Thèm nghe em hát. Nhưng khổ nỗi
Anh vốn tủi thân. Dễ nhớ nhà
Trời ơi! Con quốc xa rừng khóc
Em đừng hát nữa. Bản tình ca.

Cha Ông! Con Rất Hạnh Diện Về Cha

Captovan, K 19

Đối với tôi, điều đáng sợ nhất trong đời lính là khi từ chiến trường trở về hậu cứ phải đối diện với những vành khăn tang trắng còn mới tinh trên mái tóc xộc xệch của vợ con những đồng đội đã nằm lại tại chiến trường. Những đôi mắt thơ ngây hoen ngấn nước trên khuôn mặt các em bé mất cha luôn làm tôi đau nhói trong lòng.

Càng vinh quang thì càng nhiều khăn tang, đó là những vết thương kết lại thành những vết sẹo khó phai, là tâm trạng của các cấp chỉ huy khi trở về sau những chuyến hành quân dài ngày, dù là về với chiến thắng, với thắng thưởng, cấp bậc và huy chương. Ra

Tôi không còn nhớ ai đã được gắn huy chương và huy chương loại nào, nhưng tôi nhớ mãi tên đồng đội, anh em thân thiết như ruột thịt đã hy sinh; vì đằng sau những tấm huy chương là máu của họ, là nước mắt của vợ con họ. Có những đứa con còn chưa kịp rơi nước mắt khóc cha vì chúng chưa biết nói hoặc còn trong bụng mẹ.

Sau khi miền Nam bị chiếm (30 tháng 4 năm 1975), rất nhiều cô nhi, quả phụ của các chiến sĩ VNCH đã gặp nhiều khó khăn trong sinh hoạt và tiến thân trong xã hội mới ở VN. Cộng đồng hải ngoại cũng lãng quên họ. Ai biết được họ đã sống ra sao? Ai biết các cô nhi đã nghĩ gì về những người cha đã hy sinh cho Tổ Quốc?

Niềm khắc khoải đó đã được xoa dịu phần nào khi tôi may mắn gặp được một vài cô nhi mà cha của họ là đồng đội thân thiết của tôi, nên dù ít hay nhiều tôi đã góp phần cho các cháu biết tin tức về những cha, về những giây phút cuối đời của cha

đã chiến đấu và hy sinh như thế nào. Tôi đã được cùng đi một đoạn ngắn ở cuối cuộc hành trình cô đơn của các cháu trong suốt mấy mươi năm qua. Các cháu đã tìm được kết thúc, đã biết rõ và hãnh diện về cha của mình.

* * *

Cô Nhi Yvonne Trần:

“Cháu nhớ mãi, má cháu và cháu đứng trước vỉa hè nhà, đợi Ba cháu về. Cháu thấy xe GMC chở lính Thủy Quân Lục Chiến chạy ngang qua nhà, nhưng cháu không thấy Ba cháu về...”

Cháu nhớ mãi một hôm cháu đi học về, thì thấy má cháu nằm trên ghế salon, khóc sụt sùi. Lúc đó, cháu quá nhỏ, mới 5 tuổi nên không hiểu chuyện gì xảy ra.

Rồi khi thấy một quan tài nằm trên phản ở nhà nội trong ánh sáng lập lờ của vài cây đèn cây, vì thời ấy nhà quê không có đèn điện. Nội cháu ngồi bên cạnh quan tài, đập đập lên quan tài rồi gào thét. Cháu khóc theo, nhưng không biết Ba mình nằm trong quan tài đó.

Chiến tranh VN, nhìn lại, qua bất cứ khía cạnh nào cũng thấy nổi đau.”

Đó là thư Yvonne gửi cho tôi.

Yvonne là con gái của cố Đại Úy Trần Đăng Túc, Tiểu Đoàn 2/TQLC. Cô định cư ở tiểu bang Virginia, là Kỹ Sư Hóa Học, từng làm việc cho Trung Tâm Nghiên Cứu Về Chiến Tranh của Hải Quân Hoa Kỳ (Naval Surface Warfare Center - NSWC), trong 16 năm. Hiện nay cô đang làm việc ở Federal Aviation Administration, Office of Commercial Space Transportation, Washington D.C.

Trong bài “Hãy Kể Cho Tôi Nghe” gửi cho đặc san Sóng Thần TQLC 2017, Yvonne tâm sự:

- “Ba tôi chết đã gần 50 năm. Khi ông chết, ông để lại bốn đứa con, từ một tuổi tới tám tuổi. Gia đình tôi khi xưa ở Thủ

Đức, khoảng 20 -25 cây số phía Bắc của thủ đô Sài Gòn. Tôi không có nhiều kỷ niệm của Ba tôi. Nhưng tôi nhớ, Ba tôi không có mặt ở nhà nhiều. Ông đi biệt. Mỗi lần ông về, thì tôi thấy Ba tôi mặc đồ lính rằn ri. Tôi nhớ mẹ tôi nói Ba tôi có đi Hoa Kỳ một thời gian. Tôi cũng có nghe nói Ba tôi là lính TQLC, và chết trong lúc đi hành quân.

Khi miền Nam Việt Nam mất, lúc đó tôi đã lớn nên ít nhiều nên tôi cũng hiểu biết những gì xảy ra, và biết cuộc sống không còn như xưa. Tôi không ngạc nhiên khi thấy những kỷ niệm

đi lính của Ba tôi đã biến mất. Hình ảnh của Ba tôi mặc quân phục với mũ xanh trên bàn thờ đã thay bằng hình người mặc đồ bình thường. Thời gian trôi qua, tôi quên đi hình bóng Ba tôi khi đang mặc đồ lính rằn ri, đội

mũ xanh...”

Nhưng có lẽ trong trí óc của người anh của Yvonne, hình bóng người cha TQLC vẫn chưa phai nhạt. Anh vẫn tìm đọc những bài viết về TQLC. Anh đã bắt đầu cuộc hành trình tìm biết về Ba.

Một hôm, người anh gọi điện thoại cho Yvonne và hỏi khỏe rằng anh ta đã tìm được một người ở trong TQLC Việt Nam, biết được Ba của họ khi xưa. Yvonne đã tìm đến website của TQLC, ở đó cô tìm được địa chỉ e-mail của người nhắc đến tên Đại Úy Túc. Lúc đó, Yvonne chỉ biết tên người ấy là cựu Đại Tá Ngô Văn Định, vị chỉ huy của cha cô khi xưa. Sau vài email qua lại, Yvonne gọi ông là bác Định.

Những trao đổi với bác Định đã biến Yvonne từ một người tưởng đã quên đi hình bóng của cha thành một người đi tìm kiếm tin tức, kỷ niệm về cha.

Một hôm, Yvonne đọc một tài liệu của những người TQLC Mỹ viết về chiến tranh Việt Nam. Tài liệu này có đề cập tới những người sĩ quan TQLC Việt Nam đều phải qua Hoa Kỳ để thực tập ở trường The Basic School tại Quantico, Virginia.

Tài liệu ấy làm Yvonne nhớ đến tấm hình của Ba cô chụp ở Baltimore, Maryland. Từ ý nghĩ đó, Yvonne tìm đọc thêm những bài viết về TQLC Việt Nam, trong đó có bài viết về trận Tiểu Đoàn 2 TQLC bị phục kích tại Phò Trạch, Huế, vào ngày 29 tháng 6 năm 1966 của cựu Đại Tá Tôn Thất Soạn đăng trong “Tuyển Tập 21 Năm Chiến Trận Của TQLC” do Tổng Hội TQLC in năm 2005.

Tim cô thót lại, mắt cô mở lớn khi biết Ba cô có tham dự trận đánh đó và bị thương, cô vội vã đọc tiếp. Yvonne đã thấy Ba cô trong tấm hình TD2/TQLC chụp tại trung tâm huấn luyện Vạn Kiếp, Phước Tuy.

Yvonne sững sờ, cô muốn néo mình để xem có phải cô nằm trong mơ không? Sau mấy chục năm, hình ảnh oai hùng của Ba cô trở lại rõ ràng trong ký ức khiến cô xúc động nghẹn ngào như ngày xưa chạy đến nắm tay Ba mỗi khi ông đi hành quân về.

Đọc tuyển tập “21 Năm Chiến Trận,” Yvonne mới biết chi tiết về chuyến đi hành quân ấy của Ba cô quá nguy hiểm, có nhiều thương vong. Tiểu Đoàn Trưởng là Trung Tá Lê Hằng Minh cùng với 42 thuộc cấp tử trận, 95 người bị thương, trong đó có Ba cô và Đại Úy Cố Vấn Thomas E. Campbell.

Cô vô cùng cảm phục và hãnh diện về Ba, nhất là khi đọc đến đoạn trong hồi ký của ông Thomas Campbell:

- “Hầu hết các quân nhân trong Bộ Chỉ Huy Tiểu Đoàn bị thương, tôi bị thương. Tôi thấy Trung Úy Túc, Ban Ba, cũng bị thương nhưng ông vẫn ném lựu đạn vào bọn chúng. Sau trận

này Trung Úy Túc được tưởng thưởng huy chương Combat V.
“

Cũng nhờ đọc “**21 Năm Chiến Trận**”, Yvonne mới biết rằng bác Định, người đang lặng lẽ bắc cầu cho cô đi ngược dòng thời gian để tìm hiểu về đời lính của cha chính, là một trong những người hùng của “Mùa Hè Đỏ Lửa” 1972. Ông chính là Lữ Đoàn Trưởng TQLC đã đem quân chiếm lại Cổ Thành Quảng Trị.

Được bác Định hướng dẫn, Yvonne đã gửi e-mail cho National Archives xem họ có lưu giữ giấy tờ gì về huy chương của Ba cô không?

Tháng 12 năm 2012, cô được National Archives xác định có tin tức về huy chương Combat V đã được tặng cho Đại Úy Trần Đăng Túc, Tiểu Đoàn 2 TQLC. Cô bèn làm đơn xin lại huy chương của Ba cô. Sau đó, huy chương được gửi đến tận nhà. Yvonne viết:

“Tôi không thể tưởng tượng được, tôi đã xin lại được huy chương của một người cha đã chết. Ông không chết mười năm, hai mươi năm, mà đã chết cả nửa thế kỷ rồi. Quá khứ và hiện tại, chia cách vì thời gian, hầu như xích gần lại nhờ cái huy chương này. Nắm huy chương gọn trong tay, tôi biết nếu tôi đã lấy lại được vinh dự của một người lính đã chết, thì tôi cũng sẽ biết đến vinh dự của những người lính còn sống.

Chiến công, tôi biết đếm, nhưng tôi không đếm được hy sinh của người lính miền Nam trong suốt 21 năm chiến tranh. Khi Hoa Kỳ đã rút lui, khi súng đạn không còn được cung cấp đủ, họ vẫn đánh, đánh đến khi họ phải bắt buộc đầu hàng. Khi quê hương tôi mất, họ chỉ còn là người lính bại trận. Nếu thoát được khỏi ách Cộng Sản, người lính đó trở thành một người tỵ nạn, sống âm thầm, sống lặng lẽ trên xứ người. Còn người lính kẹt lại, họ bị bắt đi tù, bị hành hạ, bị chết đói, chết rét không ai biết đến, hay họ chỉ còn là thương phế binh lạc loài, bên lề cuộc đời trên chính quê hương mình. Hình ảnh

của người lính TQLC can đảm, anh hùng, nhân đạo, và sống chết cho Danh Dự - Tổ Quốc mãi mãi sẽ là hình ảnh tôi mang theo.”

Trong một lá thư gửi cho tôi, Yvonne nói rằng cháu rất hãnh diện về cha. Nhưng ngoài chuyện riêng tư gia đình cha con, đối với đồng đội của cha, đối với đơn vị, với binh chủng và quân đội thì sao?

Sau đây là nguyên văn lời chia sẻ của Yvonne với tôi. **Lời nói như khắc ghi trên bia đá của một cô nhi, như tấm gương soi cho những ai, thế hệ trước và sau, xem thường sự hy sinh của người lính Việt Nam Cộng Hòa.**

“Hãnh diện về cha chỉ là hãnh diện cá nhân, nhưng hãnh diện nhất của cháu là biết sự thật về chiến tranh. Đã có những người lính miền Nam đã hy sinh để bảo vệ Tổ Quốc và đồng bào của họ. Đó là điều cháu không thể nào quên được.”

* * *

Cô Nhi Nguyễn Thành Thật

Ngày 29 tháng 4 năm 2018, tại lễ kỷ niệm 43 năm ngày Quốc Hận trước Tượng Đài Chiến Sĩ Việt-Mỹ, Westminster City, tôi đang bồi hồi nhớ lại cảm xúc khi phải nhận lệnh buông súng lúc 12 giờ trưa ngày 30 tháng 4 năm 1975 tại Bộ Chỉ Huy Căn Cứ Sóng Thần (Dĩ An), thì bất ngờ một Mũ Xanh của Hội TQLC Nam California, dẫn một người trung niên đến gặp tôi. Người này mặc bên ngoài một cái áo trện TQLC hơi cũ với huy hiệu Trâu Điền, bảng tên “THA 1”, anh MX nói với anh ta:

- “Đây là bác Cấp, người mà cháu muốn tìm”.

Không chờ tôi lên tiếng, hai tay anh ta nắm chặt lấy tay tôi lắc lắc, miệng chào:

- “Thưa bác, con là Nguyễn Thành Thật, bố con là Nguyễn Văn Thà, ngày xưa mang máy truyền tin cho bác, con có

chuyện riêng muốn thưa với bác.”

Giữa trưa nắng Little Saigon mà tôi cảm thấy lạnh xương sống khi nghe nhắc đến tên “Thà”, người mang máy truyền tin C25 cho tôi, đã tử trận hơn 50 năm về trước.

Sau buổi lễ, chúng tôi đến một nơi riêng tư để nói chuyện. Thật nói:

- “Thưa bác, con từ Saigòn sang Mỹ lo việc riêng. Theo hướng dẫn của chú Tám, con đến tìm bác để xin bác kể cho con nghe về Ba con. Cái áo con được hãnh diện mặc đến đây chính là của Ba con, tức: **“Thà, Đại Đội 1”**.”

Chi tiết rất đúng, nhưng để xác định thực hư cho chắc, tôi hỏi thêm:

- “Chú Tám nào, và quen biết với cháu ra sao mà chú ấy bảo cháu đến tìm tôi?”

- “Thưa bác, con ở Gò Vấp, gần nhà chú Tám, tức chú “Tám Nhót”. Con chơi thân với thằng Tâm con chú Tám. Chú Tám kể là ngày xưa Ba con và chú ấy đều mang máy cho bác. Tết Mậu Tuất 2018 vừa qua, chú Tám nhận được quà của bác gửi về để tổ chức tất niên cho mấy người cùng đại đội, con được tham dự. Khi nghe con nói sắp sang Mỹ lo việc riêng thì chú Tám khuyên con ráng tìm cách đến Little Saigon để tìm bác mà hỏi về Ba con. Chú Tám còn dặn nhớ mang theo cái áo này để bác tin. Khi đến Little Saigon con nghe radio thông báo có buổi lễ kỷ niệm 30/4 được tổ chức tại Tượng Đài Việt Mỹ nên con tìm đến. Con thấy chú này mặc quân phục TQLC nên con nhờ chú tìm bác”.

Hơn 50 năm về trước, Đại Đội 1 của tôi có hai hiệu thính viên, Nguyễn Văn Thà mang máy liên lạc với tiểu đoàn, và Nguyễn Văn Tám, tự “Tám Nhót” mang máy liên lạc với các trung đội. Vì Tám có tật hay trốn đi chơi nên tôi đặt cho cậu ta cái tục danh là “Tám Nhót” (nhảy nhót). Tám có thằng con tên Tâm. Nghe Thật nói thế là đúng rồi, tôi mừng quá vội choàng tay phải qua vai Thật xiết mạnh, tay trái xoa xoa đầu Thật. Cả

hai bác cháu tôi cùng bồi hồi xúc động. Hồi lâu sau Thật mới lên tiếng:

- “Cái áo trận này của bố con, tuy cũ nhưng con hãnh diện và giữ mãi kể từ sau ngày bố con tử trận. Con ước ao muốn tìm hiểu xem bố con đã chiến đấu và hy sinh như thế nào. Con có hỏi chú Tám nhưng chú ấy không nhớ rõ, xin bác kể lại cho con nghe”.

Những lời tâm sự của Thật làm cho vết thương trong lòng tôi như lại rỉ máu. Nén xúc động tôi kể lại tóm tắt cho Thật nghe những gì đã xảy ra gần năm mươi năm về trước mà như đang diễn ra trước mắt tôi:

- “Trong trận Bời Lời ở mặt khu Hồ Bò, suốt đêm 16 tháng 9 năm 1968, Việt Cộng (VC) bao vây và tấn công vào vị trí Đại Đội 1 của bác và Đại Đội 3 của Đại Úy Trần Văn Thương, nhưng không được. Tảng sáng ngày 17 tháng 9 thì nghe chúng bắn rất mạnh và hô “xung phong”. (Chuyện này hay xảy ra mà tài liệu học tập trong quân trường gọi là “tấn công rạng đông.”) Lúc đó bác đang ngồi trên miệng hố cùng cố vấn Mỹ đề điều khiển trực thăng Cobras tác xạ. Ngồi bên cạnh là chú Tám và Ba cháu đang liên lạc máy. Bất ngờ Ba cháu phát giác một tên VC núp trong bụi rậm gần đó cầm lựu đạn chạy tới. Vì là hiệu thính viên chỉ trang bị súng Colt 45 không kịp bắn nên Thà vội quăng ống liên hợp rồi phóng tới ôm tên VC vật ngã nó xuống. Lựu đạn tên VC cầm tay và chất nổ cài trong người hắn đã phát nổ. Tiếng nổ lớn, bùn sinh cỏ cây văng tung tóe, hậu quả là xác Ba cháu nằm đè lên xác tên VC cách chỗ bác ngồi chừng mười thước. Cũng đúng lúc, người mang máy của Trung Úy Lâm Tài Thạnh là Nguyễn Văn Tha cũng bị bắn tử thương. Bố Thà cháu đã hy sinh để cứu đồng đội, cứu bác, và cố vấn Mỹ. Hành động thật là cao cả!”

Tôi nhớ lại ngày xưa, mỗi khi từ vùng hành quân trở về thì hai con của Thà và Tám từ trại gia binh nằm sát doanh trại đều chạy vào đón bố. Nhìn cha con họ quỵn luyến, cười đùa

khiến tôi vui lây.

Nhưng sau chuyến hành quân Bời Lời ngày 17 tháng 9 năm 1968 trở về, con của Tám chạy đến ôm chân bố, còn cháu Thật đầu chít khăn tang, không thấy bố Thà nên đứng sụt xùi khóc!

Thương cháu quá, tôi vội ngồi xuống ôm cháu vào lòng. Mọi lời nói đều vô nghĩa, tôi xoa-xoa đầu cháu. Năm mươi năm sau, tôi vô tình lập lại cử chỉ đó với người đàn ông trung niên này, như tôi đã xoa đầu thằng bé bốn tuổi sau ngày Ba cháu tử trận.

Cháu Thật ngồi chăm chú nghe tôi kể chi tiết về tấm gương anh dũng của Ba và những kỷ niệm ngày xưa khiến cháu xúc động, vừa lau nước mắt vừa nói:

- “Thưa bác, mất Ba là một điều vô cùng đau khổ và thiệt thòi đối với tuổi thơ chúng con. Nhưng nay biết được sự hy sinh của Ba như thế, con vô cùng hạnh diện...”

* * *

**Cô Nhi Jimmy Nguyễn
Bowden.**

Nếu ta quan niệm rằng có những kỷ niệm để nhớ thương đã là may mắn, thì cậu bé Nguyễn Hải Phúc tức Jimmy Nguyễn Bowden lại bất hạnh hơn vì cha tử trận khi cháu mới sinh được ba tháng. Vì thế, cháu không hề nhớ mặt cha.

Cha của Hải Phúc là Trung Úy Nguyễn Văn Nhượng, Đại Đội Trưởng Đại Đội 2 Tiểu Đoàn 7. Trước khi Nhượng chuyển sang Tiểu Đoàn 7 mới thành lập thì Nhượng thuộc Tiểu Đoàn 2 nổi tiếng với biệt hiệu Trâu Điên.

Kể từ khi có trí khôn cho tới lúc trưởng thành, Hải Phúc

luôn chú tâm tới việc đi tìm tung tích của cha, luôn mang theo bên mình tấm hình của cha.

Năm 2015, cậu bé Nguyễn Hải Phúc đã trở thành luật sư Jimmy Nguyễn Bowden từ Oklahoma sang Houston TX mở Law Offices. Bằng một nhân duyên kỳ diệu, người chủ cơ sở bên cạnh văn phòng của Jimmy có bạn là một TQLC. Tha thiết muốn biết về cha, Jimmy như người tìm được một đầu dây. Anh đã lần lần tìm ra manh mối và đã gặp được chú TQLC Nguyễn Kha Lạt, hiện định cư tại Sasinaw Dallas, Texas, vốn là là thuộc cấp của cha của anh ngày xưa. Lạt đã cùng tham dự trận đánh với Nhượng và chứng kiến lúc Nhượng tử trận. Lạt kể:

-“Ngày 20 tháng 6 năm 1970, khi anh Nhượng được lệnh dẫn đại đội đi hộ tống đoàn xe tiếp tế cho đồng bào tại Preyveng, Campuchia thì bị VC phục kích, khiến xạ thủ đại liên tử trận. Trong lúc nguy cấp, chính anh Nhượng đã thay thế xạ thủ đại liên bắn chặn để ngăn địch quân tràn lên. Cuối cùng, anh đã tử trận. Vì quá thương tiếc và khâm phục lòng dũng cảm của cấp chỉ huy, nên tôi (Lạt) luôn để tấm hình của Trung Úy Nhượng chụp chung với Thiếu Úy Truyền trên bàn thờ. Tôi cũng đã gửi tấm hình này cho chị Nhượng, sau khi anh hy sinh. Đó chính là tấm hình Jimmy mang theo bên mình”.

Hai chú cháu Lạt-Jimmy liên lạc với nhau, gặp nhau tại Texas để so sánh tấm hình của do chính Lạt chụp chỉ một thời gian ngắn trước khi Nhượng hy sinh. Và rồi hai người, một già một trẻ, chưa từng biết nhau, chưa từng nghe đến tên nhau đã trở thành chú, cháu. Sau bốn mươi lăm năm tìm kiếm, Jimmy được nghe chú Lạt kể về chuyện của cha. Dù đã thành danh, nhưng Jimmy cảm thấy mình quá nhỏ bé trước hình bóng của cha trong bộ quân phục rằn ri. Đó là hình ảnh của cha trước khi cha đi vào trận chiến và đi mãi không về! Nay bất ngờ nghe được những chi tiết cuối đời của cha, hình ảnh người cha như sống lại trong tim. Jimmy vội mặc chiếc áo trận của cha, đứng dưới tấm hình của cha và các bạn đồng Khóa 21 Võ Bị

mà cháu vẫn trung trong office để chụp hình.

Jimmy cười:

- I very happy now and I like to wear my father's TQLC jacket. I share my feelings when I wear it. (Con quá hạnh phúc khi được mặc cái áo trận TQLC của Ba con.)

Mẹ Jimmy (chị Nhượng) tâm sự:

- “Tôi và Jimmy đã theo dõi những tin tức qua truyền hình và báo chí VN. Tôi đã đọc những quyển đặc san các đơn vị quân đội VN để tìm hình ảnh của anh Nhượng. Nhất là Jimmy cứ ước mong tìm được đồng đội, đồng khóa của bố. Dù không nhớ mặt bố, nhưng cháu luôn luôn giữ bên mình tấm hình của bố do chú Lạt chụp ngày xưa. Từ nhỏ đến nay lúc nào cháu cũng buồn mà lại thích mặc những bộ đồ hoa rùng của bố. Sau khi tìm được tin tức về bố, thay vì gọi điện thoại, thì cháu vội vã chạy từ Houston (Texas) về Oklahoma để nắm tay tôi rồi nói với tôi:

Tr/U Nhượng, cha của Jimmy, và Th/U Truyền khi hành quân Campuchia, rồi cả hai đã tử trận).

- “Mẹ, con đã tìm được Bố, gặp được chú Lạt cùng đơn vị với Bố rồi.”

Lâu lắm tôi mới nhìn thấy cháu cười khi nhắc tới Bố”.

Lòng mong ước của con (Jimmy) đã tìm thấy cha cũng là ước nguyện của bà mẹ (chị Nhượng). Dường như chỉ chờ có thế, nên sau đó vài tháng chị Nhượng đã đột ngột “đoàn tụ” với chồng (Nguyễn Văn Nhượng).

Cô Nhi Marie Tô.

Marie Tô là con gái của Đại Úy Tô Thanh Chiêu. Khi Chiêu tử trận thì Marie Tô chưa ra đời. Trong một lần họp mặt gia đình, cháu Marie Tô đến hỏi tôi:

- “Thưa bác, con đọc cuốn truyện “Tháng Ba Gãy Súng” của tác giả Cao Xuân Huy. Tác giả có viết về Ba con là Tô Thanh Chiêu. Con cũng có đọc bài: “Những Ngày Tháng Sau Cùng...” của bác, trong đó bác viết về Ba con. Con ao ước bác kể cho con nghe về Ba con đã chiến đấu và tử trận như thế nào? Vì trong Law Offices của con có mấy bạn đồng nghiệp cứ hãnh diện khoe rằng Dady của họ đã chiến đấu và tử trận ở Việt Nam. Con là người Việt Nam, có Ba tử trận tại VN mà không biết gì về Ba con thì buồn quá!”

Chiêu và tôi là anh em con chú, con bác. Chúng tôi ở cùng Binh Chủng TQLC, cùng bị thương, cùng được về làm việc tại Trung Tâm Huấn Luyện tại Rừng Cắm, Thủ Đức và cùng trở lại chiến trường.

Chiêu mồ côi cha mẹ từ khi còn nhỏ nên anh em Chiêu rất thương yêu và lo cho nhau. Khi bị thương, anh ruột Chiêu là Tô Đức Hạnh, (dân biểu Quốc Hội đơn vị bầu cử Lâm Đồng) muốn đem Chiêu về tiểu khu Lâm Đồng, an toàn hơn đi tác chiến nhưng Chiêu nhất định không chịu. Chỉ một thời gian ngắn sau, Chiêu quyết định xin ra đơn vị tác chiến là Tiểu Đoàn 4 TQLC, biệt hiệu là “Kình Ngư”. Hấn nói với tôi:

- “Sẽ sống với Kình Ngư và chết với Kình Ngư.”

Khi nghe Marie hỏi về Chiêu, tôi mở lại những trang ký ức để kể với cháu:

Vào “Những Ngày Tháng Sau Cùng” đó, tháng 3 năm 1975, Lữ Đoàn 147 TQLC gồm các Tiểu Đoàn 3, 4, 5, 7 và Pháo Binh TQLC được lệnh rút từ Huế ra bờ biển Thuận An để tàu Hải Quân vào đón đưa về Đà Nẵng. Ngoài ra còn đồng bào và các quân nhân khác lạc đơn vị đi theo TQLC nên đoàn

người lên đến hơn ba ngàn người. Vì sóng to gió lớn tàu Hải Quân không vào đón được, không được tiếp tế đạn dược và lương thực, lại còn bị Việt Cộng tiếp tục pháo kích và tấn công làm cho quân ta và đồng bào bị thương và chết rất nhiều.

Khoảng 5 giờ chiều ngày 25 tháng 4 năm 1975, VC pháo kích và tấn công vào vị trí phòng thủ của Tiểu Đoàn 4 TQLC ở bãi biển Thuận An khiến Tiểu Đoàn Phó là Thiếu Tá Nguyễn Trí Nam và Đại Đội Trưởng là Đại Úy Tô Thanh Chiêu cùng tử trận. Sau khi thương binh và tử sĩ được đem về trạm xá TQLC trong căn cứ Non Nước, tôi đến đó tìm xác thặng em thì chỉ thấy xác Thiếu Tá Nam. Đồng đội Chiêu cho biết khi chuyển xác Chiêu lên tàu Hải Quân trong lúc hỗn loạn thì xác bị rớt trở lại xuống biển, mất tích!

Phần tôi, vào lúc 7 giờ sáng ngày 29 tháng 3 năm 1975, từ bờ biển Non Nước, tôi đành gạt nước mắt trôi dạt ra tàu Hải Quân rồi xuôi Nam, để xác thặng em nằm lại đâu đó cùng nhiều đồng đội khác trên bờ biển thôn An Dương, Thuận An, Huế, và Non Nước - Đà Nẵng.

Năm 2012, đồng bào thôn An Dương và các thôn dọc theo bờ biển Thuận An đã thu gom được tất cả 132 bộ xương trôi dạt vào bờ, trôi lên mặt cát. Các ân nhân này đem các bộ xương này tập trung vào một khu gọi là nghĩa trang với bia đá:

“Thập Loại Cô Hồn Hiển Hách Chi Mộ.”

Những TQLC còn sống sót vào ngày đó đã trở lại thăm

chiến trường xưa và tìm được tin tức và hình ảnh về ngôi mộ này.

Tin này đã đến với Tổng Hội TQLC Hải Ngoại. Để cảm ơn tấm lòng của người dân sống dưới chế độ CS đã không quản ngại khó khăn, vẫn nhớ đến những người lính TQLC Việt Nam Cộng Hòa năm xưa mà tặng cho một mái nhà chung “Hiển Hách Chi Mộ”, Tổng Hội TQLC Hải Ngoại đã gửi một số hiện kim nhờ đồng bào làm lễ cầu siêu cho các anh linh tử sĩ TQLC nhưng bọn cường quyền địa phương không cho phép.

Khi nghe tin tức về những bộ hài cốt TQLC ở thôn An Dương, nhà báo Huy Phương đã mời tôi nói chuyện trong chương trình Huynh Đệ Chi Binh trên đài truyền hình SBTN về sự kiện này và trận chiến tại bờ biển Thuận An. Trong buổi nói chuyện, trên màn hình có chiếu tên tôi và số điện thoại.

Một thời gian sau tôi nhận được tin nhắn vào điện thoại báo cho biết ngoài những bộ xương, người dân còn nhặt được một số thẻ bài (*) trong đó có một tấm mang tên Tô Thanh Chiêu. Nhưng rất tiếc người nhắn tin này không để lại số điện thoại nên chúng tôi không thể liên lạc để biết rõ chi tiết.

(* Thẻ bài là miếng inox ghi tên, số quân, loại máu mà mỗi quân nhân bắt buộc phải luôn đeo vào cổ. Khi bị thương thì y tá biết ngay là loại máu nào (A, B, A+B, O) mà tiếp máu. Trong trường hợp tử thương, vì lý do xác “tan nát” hay biến dạng, không nhận diện được thì thẻ bài mang theo để nhận diện danh tánh)

Khi tôi báo cho anh ruột Chiêu là Tô Đức Hạnh và gia đình Chiêu về tin này thì mọi người vô cùng xúc động, bàn tính làm cách nào để đón Chiêu về với gia đình, nhất là Marie Tô mong ước có được nhìn tấm thẻ bài khắc tên Tô Thanh Chiêu. Đó là một kỷ vật vô cùng quý giá đối với Marie Tô.

Tuy nhiên, sau vài lần bàn tính, gia đình Chiêu và tôi cùng đồng ý:

Nếu chỉ có một bộ xương và tấm thẻ bài thì dễ dàng, nhưng không liên lạc được với người cho biết tin về tấm thẻ bài nên không biết rõ thực hư.

Nếu trong 132 bộ xương đó có Chiêu thì bằng cách nào để xác định? Vậy thì hãy cứ để Chiêu “xum họp” cùng đồng đội. Khi sống Chiêu chiến đấu cùng anh em dưới mái nhà “Kình Ngư”, thì khi hy sinh cứ để Chiêu đoàn tụ cùng đồng đội dưới nấm mồ “Hiển Hách Chi Mộ”.

Sống “Anh Hùng”, chết “Hiển Hách”, đó đã là một vinh dự và an ủi rồi. Hằng năm, cứ vào ngày 25 tháng 3 thì anh em con cháu Tô Thanh Chiêu xin lễ và dâng hương hoa cho Chiêu cùng 131 anh linh tử sĩ TQLC tại thôn An Dương là tốt nhất.

* * *

Thân phụ của các cô nhi kể trên là đồng đội, là anh em thân thiết của tôi, đã từng sống chết bên nhau, vì thế tôi coi các cháu như những người cùng một gia đình.

Dù thân phụ tử trận khi các cháu còn quá nhỏ hoặc chưa sinh ra, sau gần nửa thế kỷ, các cháu đã trưởng thành, đã thành công dân Mỹ, nhưng vẫn tìm về cội nguồn và hãnh diện có cha đã hy sinh cho Tổ Quốc Việt Nam. Chúng tôi cảm thấy có bổn phận kể lại cho các cháu những điều chúng tôi biết về cha các cháu. Từ đó, các cháu mới hiểu vì sao các cháu có mặt trên đất nước văn minh này, mà nhớ ơn các người lính Việt Nam Cộng Hòa.

Nhưng còn biết bao nhiêu cô nhi tương tự khác, các cô nhi của những anh hùng tự sát trong ngày Quốc Hận cũng đang mong ước tìm hiểu về cha. Các cháu tìm tài liệu ở nơi đâu? Đó là câu hỏi tôi luôn mang trong lòng và tôi hy vọng những ai là đồng đội của các tử sĩ, những người ngày nay còn đang được hít thở không khí tự do cũng có cùng câu hỏi đó.

Cô Nhi Của Các Anh Hùng Tự Sát.

Vào thời gian trước, trong và sau ngày 30/4/1975, rải rác

khắp mọi miền đất nước đã có rất nhiều các quân nhân thà chết chứ không chịu buông súng theo lệnh của “Tổng Thống” đầu hàng giặc.

Mạng sống là vốn quý nhất Thượng Đế ban cho mỗi người, nhưng khi mất nước, dù với bất cứ lý do gì, các vị ấy đã tự nhận lấy trách nhiệm trước quốc dân bằng chính mạng sống của mình mà tự sát. Các vị ấy đã làm được những việc mà chúng ta không dám làm, các vị ấy xứng đáng cho chúng ta gọi là “Anh Hùng” như các vị anh hùng trong lịch sử Nước Nam: “thành thất thủ chết theo thành”, nhưng đó cũng là nỗi đau tột cùng của thân nhân quý vị ấy, con của các vị ấy... các cô nhi.

Trong “Tháng Ba Gãy Súng”, Tr/Ủy Cao Xuân Huy, TĐ4/TQLC, đã viết trên giấy trắng mực đen về đồng đội của ông, trong tình trạng hết đạn, “gãy súng” mà bị địch bao vây đã bình tĩnh ngồi quây vòng tròn bên nhau trên bờ biển để chia nhau một trái “mãng cầu”, khi chuẩn bị rút chốt trái lựu đạn M26 cuối cùng thì nghe tiếng la của một đồng đội: “Chờ tao với...”, chờ được chết chung!

Những ai chưa từng nghe tiếng súng địch trong giây phút tuyệt vọng thì sẽ không tin là đã có cấp chỉ huy kêu pháo binh của ta dội lên đầu quân mình để cùng chết chung với giặc thì những ông “chùm” này cũng khó tin lời tác giả Cao Xuân Huy, nhưng đó là một sự thật. Một cấp chỉ huy khác, Thiếu Tá Phạm Cang, TĐT/TĐ7/TQLC, cũng hiện diện trên bờ biển Thuận An vào thời khắc “Tháng Ba Gãy Súng”, trong bài viết: “Tiểu Đoàn 7/TQLC Từ Một Cuộc Di Tản” đã viết như sau:

- *“Khi chiếc LCM của Hải Quân vào đón TĐ3 và TĐ4/TQLC thì các quân nhân thất lạc của các đơn vị bạn cùng leo lên tàu khiến tàu mắc cạn, càng lúc tàu càng lún sâu trong cát. Trong cơn tuyệt vọng một số quân nhân đã tự sát.” (Trích trang 491.)*

Những quân nhân tự sát ngoài chiến trường vào giờ phút

mất nước thì nhiều lắm nên không có thông kê, không rõ danh tánh. Họ là những “anh hùng vô danh”, khiến nỗi đau mất cha của các cô nhi càng sâu đậm. Những vị tự sát trước mặt đồng đội hoặc thân nhân thì được ghi lại trong những trang sử, trong bài viết của đồng đội, nếu may mắn hơn thì danh tánh được khắc ghi trên bia đá. Ít ra đó cũng là niềm an ủi cho cô nhi.

Trong những buổi lễ kỷ niệm ngày Quốc Hận 30/4 của cộng đồng người Việt ở hải ngoại, trên nước Mỹ, chúng ta luôn thấy có bàn thờ khói hương nghi ngút bên cạnh hình ảnh của “Ngũ

Bia tưởng niệm các anh hùng tử sĩ đã hy sinh hoặc tự sát, vào những ngày cuối tháng Tư, 1975 tại Đài Tưởng Niệm Việt Mỹ Westminister, California, Hoa Kỳ.

Hồ Tương Quân” tức 5 vị Tướng tự sát. Hiện nay, bên cạnh tượng đài Chiến Sĩ Việt-Mỹ tại Westminister City, California, có một “bức tường đá đen” trên đó khắc hình ảnh và tên 5 vị Tướng tự sát, Đại Tá Hồ Ngọc Cản, Trung Tá Nguyễn Văn Long (cảnh sát) cùng một số các quân nhân khác như Đại Tá Nguyễn Hữu Thống, Trung Tá Nguyễn Văn Hoan, Chuẩn Úy Nguyễn Trọng Vui, Thượng Sĩ Trần Chánh Tạo v.v.. Nơi đây lúc nào cũng có hương hoa. Mỗi khi dân địa phương hay du khách phương xa tới thăm viếng tượng đài Việt Mỹ đều đến

đứng bên bức tường “TỔ QUỐC GHI ƠN”, xin phép các anh linh được chụp một tấm hình để làm kỷ niệm. Tôi hỏi một vị khách đứng chụp hình:

- “Cô có thân nhân nào trên bức tường này không?”

- “Đây là bố cháu. Ngày bố cháu tự sát, mẹ con chúng cháu muốn chết theo. Nỗi buồn ấy kéo dài mãi, nhưng hôm nay cháu cười vì hình ảnh tên tuổi đơn vị của bố cháu đã được ghi trên tấm bia này. Cháu được đứng chụp hình với bố cháu, dù chỉ là cái tên, nhưng đã được “lưu danh sử xanh”, lưu danh trên bia đá. Những hình ảnh này, tên tuổi này sẽ “trường thọ”. Cháu rất hãnh diện về bố cháu và xin đa tạ tấm lòng quý vị đã thực hiện đài tưởng niệm:

“TỔ QUỐC GHI ƠN.”

Tuy rằng chưa cập nhật được đầy đủ danh tánh các vị tự sát lên đài tưởng niệm này, nhưng đó đã chứng tỏ tấm lòng của đồng bào hải ngoại hết sức tôn kính các vị anh hùng “chết theo thành, chìm theo tàu”. Ngoài ra chúng ta còn đọc được những tấm gương sáng này trên sách báo. Chúng tôi xin trích bài viết của nhà văn, nhà báo Huy Phương về ngày Quốc Hận 30/04:

***

- **“Thiếu Tá Trịnh Lan Phương chọn cái chết thay vì đầu hàng”.**

Sáng 30 Tháng Tư, 1975, sau khi Đại Tướng Dương Văn Minh lên đài phát thanh Sài Gòn kêu gọi quân đội buông súng đầu hàng vô điều kiện, rất nhiều vị anh hùng của chúng ta chọn cái chết tại chỗ thay vì ra hàng với giặc. Thất vọng, bẽ bàng, căm giận, hàng ngàn người lính miền Nam đã tự sát để khỏi rơi vào tay quân địch, tránh nỗi ô nhục của một hàng binh trước cảnh nước mất, nhà tan.

Thế giới đã biết đến những vị tướng lĩnh miền Nam, tư lệnh những đại đơn vị đã tuấn tiết khi nghe tin Sài Gòn thất thủ, nhưng đã có biết bao nhiêu anh hùng vô danh, lặn lẽ

chọn cái chết về phần mình, mà không hề ai biết đến. Thiếu Tá Trịnh Lan Phương, Khóa 21 Trường Võ Bị là một trường hợp như thế!

Trong thư của Trịnh Thiên Hương, con gái đầu của ông gửi cho bạn bè đồng môn của ông, có ghi lại:

- Cháu không được nghe bất kỳ một lời nói nào của ba, từ mẹ cháu cả. Ba cháu tự sát tại nhà, ngay ngày 30 Tháng 4, 1975. Cháu vẫn còn bị ám ảnh mãi trong tâm trí mình những người cậu, ôm ba từ trên gác xuống.

Cháu tự hào vì ba của mình, một người cha vĩ đại trong lòng cháu. Từ 5 tuổi, cháu đã mồ côi cha, hình ảnh người cha trong tâm trí cháu là một người đàn ông, đẹp trai, cao lớn, hiền lành, vui tính, yêu vợ thương con, sống chân thật với những người thân xung quanh và tình yêu đẹp thật lãng mạn của ba mẹ. (Đây là những lời kể lại từ bà nội, bà ngoại và các dì của cháu – từ đó hình thành lên một hình ảnh người cha tuyệt vời trong tâm trí cháu). Cháu rất buồn và cảm thấy bất lực khi đi tìm thông tin về người cha yêu quý của mình. Ba cháu luôn luôn vẫn là một người tuyệt vời trong lòng cháu, cháu luôn tự hào là đứa con gái ngoan của ba Lan Phương. Cháu mừng vì được gặp các chiến hữu của ba, được nhìn thấy sự quan tâm của mọi người đối với ba. Cháu rất cảm động về những điều tốt đẹp mà mọi người dành cho ba cháu.”

* * *

Cháu Trịnh Thiên Hương rất buồn và bất lực khi đi tin tức về người cha thân yêu, nhưng cháu lại rất tự hào và cảm động khi các chiến hữu báo tin cho cháu biết về người cha và dành cho ba cháu những điều tốt đẹp. Những trang báo được phổ biến rộng rãi như trường hợp của Thiếu Tá Trịnh Lan Phương để con cháu họ tự hào, chúng ta tự hào có những anh hùng làm được những điều mà chúng ta không dám làm.

Tường Trình

Đại Hội Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu - Nhịp Cầu Tiếp Nối

Huyền Ngọc Thủy Tammy, K.19/2

Kính thưa quý cô chú bác cùng quý anh chị em trong đại gia đình Võ Bị khắp nơi trên thế giới,

Con xin được mạo muội được chia sẻ đôi dòng tường trình lại Đại Hội TTNDH năm nay được tổ chức song song cùng Đại Hội CSVSQ TVBQGVN Lần Thứ XXI tại Westminster, CA trong các ngày 22, 23 và 24 tháng 6 năm 2018.

Với chủ đề **Nhịp Cầu Tiếp Nối**, Đại Hội TĐ/ TTNDH năm nay có nhiều điểm son mà con xin được ghi nhận sau đây:

Với sự yểm trợ và khuyến khích từ BCH Tổng Hội CSVSQ/ TVBQGVN, Tổng Đoàn TTNDH đã thực hiện được các điểm chính sau:

- Toán Quốc Kỳ TĐ/TTNDH được thành lập.
- Hiệu Kỳ Tổng Đoàn TTNDH lần đầu tiên được thực hiện và ra mắt.
- Và TĐ/ TTNDH được vinh dự đón nhận Ngọn Đuốc Thiêng từ Tổng Hội CSVSQ TVBQGVN trong buổi Lễ Truy Diệu.

Tham dự lần này, Toán Quốc Kỳ TĐ/ TTNDH bao gồm 7 anh chị em TTNDH thuộc hậu duệ khóa 10, 14, 17, 20, 21, và 26.

Các chú trong Ban Tổ Chức đã không ngại thời gian cấp

bách và bận rộn lo cho các buổi lễ chính của Đại Hội Võ Bị, đã bỏ công sức ra tập luyện cho Toán Quốc Kỳ. Chú Lại Đức Hùng - K.24, chú Nguyễn Phước Ái Đình - K.26 đã lo lắng chu toàn cho các bộ quân phục của toán Quốc Kỳ. Xin cảm ơn các chú.

Thứ Sáu - Lễ Truy Diệu và nhận Đuốc Thiêng từ BCH Tổng Hội. Toán Quốc Kỳ TĐ/ TTNDH lần đầu tiên ra mắt trong buổi lễ quan trọng và đầy ý nghĩa này. Chúng con, TĐ/ TTNDH quyết nói bước Cha Ông gìn giữ lý tưởng Quốc Gia.

Trong đại hội lần này, Tổng Đoàn đã có hơn 70 anh chị TTNDH (hậu duệ Võ Bị) quy tụ trong 3 ngày Đại Hội từ khắp nơi, như Pháp, các tiểu bang Hoa Kỳ như Philadelphia, Virginia, North Carolina, Texas, Florida, Nevada, và California,...

Thứ Bảy - Đại Hội CSVSQ TVBQGVN lần thứ XXI. TĐ/ TTNDH đã tham dự lễ chào cờ khai mạc đại hội, được tổ chức ở Thị Xã Westminster. Một lần nữa, Toán Quốc Kỳ TĐ/ TTNDH lại vinh hạnh cùng dương cao Quốc Kỳ Việt - Mỹ và Hiệu Kỳ TTNDH trong buổi lễ ngắn gọn, giản dị, nhưng đầy trang trọng này. Sau đó, đại diện TTNDH cũng tham dự phần khai mạc được tổ chức trong hội trường.

Đại Hội TĐ/TTNDH: được diễn ra vào lúc 13:99 giờ cùng ngày, với sự hiện diện của BCH TH CSVSQ nhiệm kỳ 2016-2018, cùng một số chú bác, và các anh chị em TTNDH. Trong buổi lễ khai mạc của TTNDH, CSVSQ chú Đỗ Trọng Đạt - K.29, đặc trách TĐ/ TTNDH, có đôi lời tâm sự cùng anh chị em TTNDH. Sau đó là phần diễn thuyết của Bác Sĩ Nguyễn Hoàng Quân, một trong những sáng lập viên của Viện Bào Tàng QLVNCH. Chúng con cũng xin cảm ơn đến BTC Đại Hội Võ Bị, nhất là bác gái Trần Tiễn San - K.19/1, đã lo cho chúng con các phần ăn trưa thơm mát.

Trước khi kết thúc, thay mặt cho Tổng Đoàn TTNDH, chúng con đã trao tặng plaques tri ân đến chú Đỗ Trọng Đạt - K.29, Tổng Hội Phó Đặc Trách TĐ/ TTNDH, và chú Lại Đức

Hùng - K.24, người đã giúp TĐ/TTNDH thực hiện Hiệu Kỳ, và Bác Sĩ Nguyễn Hoàng Quân - diễn giả trong ngày khai mạc Đại Hội năm nay. Ngoài ra, chúng con cũng trao tặng quà kỷ niệm (trophy) đến các thành viên trong Ban Chấp Hành Tổng Đoàn và các thành viên tiêu biểu, đã có những đóng góp tích cực, bỏ nhiều công sức và thời gian cho các sinh hoạt và hoạt động của Tổng Đoàn trong hai năm 2016-2018.

Buổi hội của TTNDH, ngày 23-6-18.

Buổi khai mạc Đại Hội TTNDH năm nay được tổ chức ngắn gọn, vì chúng con muốn dành thời gian còn lại của buổi trưa để chuẩn bị cho chương trình đặc biệt trong Đại Hội năm nay. Đó là Đêm Tri Ân Gia Đình Võ Bị.

Đêm Tri Ân Gia Đình Võ Bị: Thứ Bảy ngày 23 tháng 6 năm 2018 tại Seafood World Restaurant

Vào 17:00 giờ, quý cô chú bác trong gia đình Võ Bị đã hiện diện. Chúng con vô cùng vui mừng, lẫn lo lắng tất bật. Quang cảnh của những người lo ghi danh và lo cài hoa Tri Ân, người lo âm thanh ban nhạc, người lo hoàn tất việc trang trí phòng tiệc, người lo chụp hình, chen lẫn những cái ôm chân tình, những lời thăm hỏi quý mến của 3 thế hệ Võ Bị, tạo nên không khí nhộn nhịp và rộn ràng. Chúng con đặc biệt cảm ơn đến chị

Đỗ Anh Tú - K.1/2, người đã bỏ nhiều thời gian làm từng cánh hoa cài áo đầy ý nghĩa để cài lên áo các chú bác trong Đêm Tri Ân Gia Đình Võ Bị.

Đúng 19:00 giờ, anh Nguyễn Hoàng Dũng Don - K.21/2, tuyên bố khai mạc Đêm Tri Ân Gia Đình Võ Bị với phần nghi thức chào cờ cùng một phút mặc niệm. Chúng con nhận thấy có sự hiện diện quý báu của hơn 300 người thuộc gia đình Võ Bị từ khóa 4 tới khóa 31, của các hội VB từ Sacramento, Nam California, cùng sự hiện diện của vị khách mời đặc biệt, Thị Trưởng Westminster City Tạ Đức Trí cùng phu nhân Quế Anh - K.13/2. Bài phát biểu về ý nghĩa của Đêm Tri Ân Gia Đình Võ Bị của Đỗ Nguyễn Nhật Khai - K.20/2 đã làm biết bao người xúc động.

Chương trình văn nghệ cây nhà lá vườn với các bài hát rất hay và đầy ý nghĩa của các giọng hát của các thành viên TTNDH đến từ Philadelphia, Houston, Nam và Bắc CA, Pháp, một vài thân hữu từ Nam và Bắc California, cùng một màn hoạt cảnh “Lâm Viên Khung Trời Thương Nhớ”, được chị Nguyễn Hồ Diễm Anh K.17/2 dàn dựng công phu. Trong màn này, các “diễn viên” tham dự là các TTNDH trong các quân phục của CSVSQ VB khi còn học tại trường. Sự tham dự đặc biệt của CSVSQ Trần Sinh Duyên - K.30, CSVSQ Đỗ Mạnh Trường - K.23, và CSVSQ Tăng Khải Minh - K.23 đã làm cho màn hoạt cảnh thêm phần lôi cuốn, đã mang lại nhiều điều lý thú cho hậu duệ Võ Bị và nhắc lại được những kỷ niệm đẹp mà cha, chú, bác của chúng con đã trải qua.

Chia sẻ cảm xúc với hiện tình của đất nước khi người dân VN phải đối phó với thái độ yếu hèn của CSVN và sự xâm lấn của Tàu Cộng, anh Don - trưởng ban văn nghệ, đã lồng vào chương trình những bản nhạc đấu tranh để nói lên nỗi quan tâm của TTNDH nói riêng, của đại gia đình Võ Bị nói chung, hướng về quê hương Việt Nam, nơi người dân vẫn đang bị sống dưới ách thống trị của ĐCSVN và nguy cơ bị mất nước vào tay Trung Cộng.

Chúng con thật hân hạnh được CSVSQ bác Trương Văn Thành - K.6, đến từ Virginia, đại diện cho đại gia đình Võ Bị cắt chiếc bánh kỷ niệm trong Đêm Tri Ân Gia Đình Võ Bị.

Trong Đêm Tri Ân, chúng con thật hạnh phúc khi được trò chuyện với các anh chị em hậu duệ Võ Bị khắp nơi, và thăm hỏi nhiều cô chú bác Võ Bị, những người mà chúng con vô cùng ngưỡng mộ và quý mến. Chúng con muốn nói lên rằng

Anh chị TTNDH tham dự Lễ Truy Diệu Truyền Thống và Trao Lửa Thiêng tại Đài Tưởng Niệm Việt Mỹ.

sự hy sinh của quý vị, chúng con luôn khắc ghi và luôn sống cho xứng danh là hậu duệ Võ Bị!

Chương trình kết thúc vào lúc 23:00 giờ, trong sự chia tay đầy quyến luyến.

Sáng Chủ Nhật, chúng con lại tề tựu cùng nhau trong căn nhà được thuê tại Anaheim, để cùng nhau tâm sự, cùng nhau chuyện trò, và bầu lại BCH TĐ/TTNDH cho nhiệm kỳ 2018-2020. Sau đó, là những giây phút vui bên nhau với tiếng đàn và lời ca.

Đêm Dạ Tiệc vào tối Chủ Nhật:

Chúng con hơn 70 anh chị em đã tề tựu tại nhà hàng để cùng

tham dự Đêm Dạ Tiệc Bế Mạc Đại Hội CSVSQ/ TVBQGVN Lần Thứ XXI. Xin cảm ơn Ban Tổ Chức đã dành cho chúng con thời gian quý báu để giới thiệu đến đại gia đình Võ Bị tân BCH TĐ/TTNDH, và chia sẻ vài mục tiêu chính của Tổng Đoàn trong hai năm 2018-2020. Đêm Dạ Tiệc Bế Mạc Đại Hội đã được tổ chức rất thành công, nên đến giờ tan tiệc mà mọi người vẫn còn tiếc nuối, vẫn chưa đành chia tay.

Chúng tôi xin được cảm ơn đến tất cả quý anh chị em hậu duệ Võ Bị đã dành thời gian về tham dự Đại Hội. Một lần nữa, xin cảm ơn BCH Tổng Hội đã dành cho chúng con mọi điều kiện để việc tổ chức Đại Hội TTNDH được thành công. Sau cùng, chúng con xin cảm ơn quý chú, bác đã yểm trợ tinh thần cũng như vật chất cho Tổng Đoàn của chúng con trong suốt thời gian qua.

Xin kính chúc đại gia đình Võ Bị khắp nơi luôn được nhiều sức khỏe, bình an và luôn đoàn kết gắn bó với nhau!

Kính tường trình,

Một bản hợp ca do các TTNDH trình bày trong Đêm Tri Ân